

QUATRE CANTS A VALÈNCIA

LAMENT A LA CAIGUDA DE VALÈNCIA
SOTA EL CID

El tall de les espases, ai, de ma casa
ha tacat de sang tota la plana.
El foc sofrent t'ha socarrat el rostre!
Ai, qui et mira queda mut, vessa planys.

Fugir has vist els habitants de colp
València meua, terra desgraciada;
els monuments, enderrocs del destí,
com tu, ciutat, s'afonen i s'esborren.

Ara, jo em sent recitant per als savis
senyors que amb goig i estima la poblaven:
tu ja no ets tu, València, no ets tu;
ja no hi ha cases a les teues cases.

Ibn Hafadja d'Alzira
(1058-1138)

VALÈNCIA RECOBRADA *

La victòria ha tornat València a la llar nostra.
Allàh la purifique de l'afront que va cobrir-la!

L'enemic ha cremat les millors de les cases
i els senyals que ha deixat ara són cendra i plany.

Endolada de ferro, un fum negre per vels, du un mirar
tot ell fosc i gemecs de tions al cor que li batega.

Encara té, però, el seu bell cos esvelt, i d'or
les terres perfumades, amb jardins i un riu net.

Ibn Tahir ¿de València?
(entre segles XI-XII)

* Es tracta del fragment d'un cant a la recuperació de València pels almoràvits, una volta la ciutat ha estat abandonada per Ximena, la viuda del Cid, i la resta dels cristians.

NOSTÀLGIA

Amics que aneu, germans de passió,
porteu el meu cor trist a la pàtria llunyana,
València, de la qual garde el nom,
talismà de la pena, al meu cor tan distant.
Com amnistiats d'un exili us veig,
que en arribar-hi aneu a dir a tots
la pena d'un nostàlgic que pateix.
Com em feu comiat sense besades
a les sandàlies que han de xafar
el meu Pont de Maan, a la Russafa!

Al-Russafí de València
(mort 1177)

EPÍSTOLA A UN AMIC A PROPÒSIT
DE L'OCUPACIÓ DE VALÈNCIA PER JAUME I

Què tens als ulls que no paren de plorar?
Què té el teu cor que ja no troba assossec?
Pateixes la ferida d'una bella que ha partit?
És la joventut perduda que et torna com un miratge?
O és el temps que ha dut dolors com cap crònica no diu?

Tot un mar de tristors ens brama a les entranyes!
Tots els cors desesperats cremen amb flames eternes!

València, ara en mans d'un infidel que n'ha fet llar
talment un camp de misèries venut per molts traïdors.
Què en faran dels monuments aquesta gent enemiga?
La ciutat era tan bella amb els seus jardins i rius
que les nits totes tenien un dolç perfum de narcís.

Ibn Amira de València
(1184-1268/70)